

ὡς εὐνοούμενος αὐτοῦ ὄθεν προτείνω, οἱ ἄνδρες οἵτινες ἀπετέλουν τὸ σύνηδες τοῦ Ἀλεξάνδρου συμβούλιον, νὰ ἐξακολουθήσωσι περιστοιχίζοντες τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἀποφασίζοντες περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κράτους κατὰ πλειονοψηφίαν, ὑπακουόμενοι ὑπὸ τε τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ ἡγεμόνων, ὑπὸ τε τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρχῶν.

Ἡ γνώμη αὕτη ἐφάνη εἰς πολλοὺς ἐπαγωγός, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δεκτὴ, διότι, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, ὁ στρατός, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν βασιλείον οἶκον καὶ εἰς τὴν βασιλείαν, δὲν ἤθελεν ἀσπασθῆ αὐτήν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν Ἡρακλῆς δὲν ἦτο εἰς Βαβυλῶνα καὶ δὲν ἦτο γνήσιος, ὁ δ' Ἀρριδαῖος ὡσαύτως νόθος ὢν ἦτο πρὸς τούτους ἀσθενῆς τὸν νοῦν, ἡ συνέλευσις ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφυλάξῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν παῖδα τῆς Ρωξάνης.

Τότε μετέβη εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα, εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρώτος ἐλάλησεν ὁ σωματοφύλαξ Ἀριστόνους ὁ Πελλαῖος, εἰπὼν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἀποθνήσκων εἰς τὸν Περδίκκαν παρέδωκε τὸν δακτύλιον, καίτοι περιστοιχισμένος ὢν ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστάτων Μακεδόνων, προδήλως ἀπέδειξεν ὅτι εἰς τὸν Περδίκκαν ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν τῶν πραγμάτων κυβέρνησιν. Κοινὴ δ' ἠκούσθη ἡδὴ ἐπιδοκιμασία καὶ κραυγὴ «προελθέτω ὁ Περδίκκας ἵνα ἀναλάβῃ τὸν δακτύλιον ἀπὸ τοῦ θρόνου!» Ἄλλ' αὐτὸς δὲν προῆλθεν ἐπὶθεὶ μὲν καὶ προσεδόκα τὸ ὑπέρτατον ἀξίωμα ἀλλ' ἤθελε νὰ φανῆ ὅτι διστάζει νὰ ἀναλάβῃ τὴν μεγάλην ἐκείνην τιμὴν καὶ τὴν βαρεῖαν εὐθύνην, ἣθελε νὰ φανῆ ὅτι καταναγκάζεται νὰ δεχθῆ αὐτὴν ἄκων. Τότε λαβὼν αὐτὸς τὸν λόγον ὁ Μελέαγρος εἶπεν ὅτι δικαίως ὁ Περδίκκας διστάζει νὰ δεχθῆ τὸ μέγα ἐκεῖνο ἀξίωμα, προσφερόμενον αὐτῷ ὑπὸ συνέλευσεως ἧτις δὲν εἶναι πρὸς τοῦτο ἀρμοδία· μόνος ὁ στρατός δικαιούται νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ χηρεύοντος θρόνου καὶ περὶ τοῦ κράτους τὸ ὁποῖον κατέκτησε. Βουλευόμεθα, προσέθηκε, τίς θέλει εἶναι ὁ Ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως, ἐνῶ δὲν ἤξεύρομεν τίνα θέλει βασιλέα ὁ στρατός· τὸ κατ' ἡμῆς διαμαρτύρομαι κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων, αἵτινες ἀντιβαίνουν καθ' ὅλα εἰς τὰ νόμιμα καὶ ἔθιμα τῶν Μακεδόνων. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνέστη λαμπρῶς ἐπικροτούμενος ὑπὸ τῶν παρισταμένων Μακεδόνων καὶ ἐξῆλθεν ἐν συνοδίᾳ αὐτῶν τῆς συνέλευσεως.

Ἐν τῷ μεταξὺ πολλὴ ἐπεκράτει ταραχὴ ἐξωθεν τῶν ἀνακτόρων, παρὰ τῇ συμπεπυκνωμένῃ αὐτοῦ φάλαγγι, ἧς ἐλάχιστον μόνον μέρος εἶχε δυνηθῆ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως· ἡ φάλαγξ ἠγανάκει διότι οἱ μεγιστάνες ἐσφετερίσθησαν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τοῦ κράτους, ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ στρατοῦ. Εἰπόντος δὲ τινος ὅτι ὑπάρχει ἐν Βαβυλῶνι Ἀρριδαῖος ὁ τοῦ βασιλέως ἀδελφὸς καὶ κληρονόμος, ἀνεβόησαν πάντες ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς καὶ ὅτι πᾶς ἄλλος ὑπὸ τῆς συνέλευσεως ἀγαγορευθεὶς εἶναι θανάτου ἔνοχος. Ταύτην δὲ τὴν στιγμήν ἐξῆλθε τῶν ἀνακτόρων ὁ Μελέαγρος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν πολεμιστῶν καὶ ἐν τῷ ἄμα ἀναλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κινήματος ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς τὰ βασίλεια, συνεπαγόμενος ἅπαντας τοὺς φαλαγγίτας, οἵτινες ἀναζητήσαντες καὶ ἀνευρόντες τὸν Ἀρριδαῖον ἀνηγόρευσαν αὐτὸν βασιλέα ὑπὸ τὸ ἀγαπητὸν τοῦ Φιλίππου ὄνομα, διώρισαν τοὺς σωματοφύλακας αὐτοῦ, καὶ οὕτως, ἔχοντες αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ, ἐνέβαλον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως. Ἐνταῦθα οἱ μεγιστάνες δὲν εἶχον μείνει ἄπρακτοι ἀφ' ἧς ἤκουσαν τὴν διαμαρτύρησιν καὶ εἶδον τὴν ἔξοδον τοῦ Μελέαγρου. Ὁ Περδίκκας εἶχε σπεύσει νὰ ἀναλάβῃ τὸν δακτύλιον ἀπὸ τοῦ θρόνου· διατάχθησαν πάραυτα τὰ πάντα ἵνα προσοικειωθῶσι τοὺς ἱππεῖς· καὶ προσχειρίσθησαν ὁ μὲν Πύθων σωματοφύλαξ, ὁ δὲ Περδίκκας καὶ ὁ Λεοννάτος κηδεμόνες τοῦ μέλλοντος παιδὸς τῆς Ρωξάνης, ὁ δ' Ἀντίπατρος καὶ ὁ Κρατρός κύριοι τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην πραγμάτων. Τούτων δὲ γενομένων ὤμοσαν πάντες πίστιν

